

tuolta Pohjolan periltä,
Oulun kauniin kainalosta,
sieltä seudulta susien,
kontioitten maisemilta,
noilta Kempeleen kujilta,
Pohjanlahden rantamilta,
meren mahtavan likeltä,
veden suuren velloessa
lähdin lausumaan runoja,
säkeen sorjan suoltamahan,
tänne Tampereen toreille,
Mansen kuulun maisemille,
Koskikeskuksen komian,
talon suuren kammareihin.

Mikäs tässä nyt minulla,
poijalla niin potrakalla,
vaikka hirvittää hitosti,
kammottaa niin kauheasti,
että villisti vapisen,
tärisen nyt tuntuvasti,
tässä paikassa pahassa,
tukalassa tehtävässä.

En oo ennen suuremmasti
noussut lausumaan lavalle,
seurannut vaan syrjemmältä
kuinka taittavat tarinat,
lausujien laatusien,
laulajienkin hyvien.
Itse täysin oon noviisi,
äijä täysin äkkinäinen,
mutta kestää vähäsen,
kohta homma helpottaapi.

Taito puuttuvi minulta,
miekkoselta mielevältä,
sanat saatella runoiksi,
säkeet tulta säihkyviksi,
rytmin raisuksi, rajuksi,
niin kuin vanhan Väinämöisen.

Toki parhaani pakerran,
laadin laulut lupsakammat,
sadut lapsille sanelen,
pirpanoille pienoisille,

Lähdin käymään Tampereella

Kirjoittanut Oiva Pennanen

sekä tietenkin lisäksi,
riettaat laulut riiaareille,
politiikoille pahimmat,
huumorilla höystätellen!